

MYNTA, f. 1. Ett artrikt, aromatiskt örtslägte. Menta. Se vidare *Krusmynta*, *Peppar-*, *Lång-*, *Horsmynta*.

MYNTA, v. a. 1. Slå mynt af en metall. *M. guld, silfver*. — *M-d*, part. pass. *M-dt guld, silfver*. *M. ut*, se *Utmynta*. — *Myntande*, n. 4.

MYNTARE, m. 3. En, som slår mynt; arbetare vid ett myntverk.

MYNTARELÖN, f. 3. Se *Slagskatt*.

MYNTBESTÄMNING, f. 2. Bestämning af ett gångbart mynts värde i handel ochandel.

MYNTBETJENING, f. 2. Tjenstemän vid Myntverket.

MYNTDIREKTÖR, my'nntdiräcktö'r, m. 3. Embetsman, som har öfveruppsigten öfver myntverket och är tillika chef för kontrollverket.

MYNTFIL, m. 2. Ett slags fil, som begagnas vid myntning.

MYNTFOT, m. sing. Det af regeringen stadgade förhållandet af skrot och korn i det gångbara myntet.

MYNTHAMMARE, m. 2. pl. — *hamrar*. Tung hammare, som begagnas vid präglning med slagverk.

MYNTHUS, n. 3. Hus, der mynt slås. I bestämd form säges äfv. blott *Myntet*.

MYNTKABINETT, --- nätt, n. 3. o. 3. Ställe, rum, der en myntsamling förvaras. [-cabinet.]

MYNTKAMERERARE, m. 3. Tjensteman, som bestrider kassörsbefattningen vid mynt- och kontrollverket.

MYNTKLIPPARE, m. 3. En, som olofligen klipper guld- eller silfvermynt i kanten.

MYNTKLIPNING, f. 2. Guld- och silfvermynts olofliga klippning i kanten.

MYNTKNEKT, m. 2. Arbetare, som styr press-svängeln vid ett myntverk.

MYNTKONST, f. sing. Konsten att slå mynt.

MYNTKUNSKAP, f. 3. Se *Myntvetenskap*.

MYNTKÄNNARE, m. 3. En, som känner alla slags äldre och nyare mynt.

MYNTLAG, m. 2. Lag, efter hvilken mynten i ett land utpräglas.

MYNTMÄSTARE, m. 3. Den, som vid ett myntverk besörjer all präglning af guld, silfver och koppar, äfvensom skedning samt testning af de ädla metallerna, då sådant erfordras.

MYNTNING, f. 2. Slagning af mynt. *Falsk m.*, slagning af falskt mynt.

MYNTNINGSMASKIN, --- schin, m. 3. Mechanisk inrättning för präglning af mynt.

MYNTNINGSSORT, m. 3. Ort, stad, der mynt slås.

MYNTORDNING, f. 2. Stadgande rörande värdet af i ett land gångbara mynt.

MYNTPLATT eller **MYNTPLANTS**, m. 2. Medelst myntsax ur en metallskena utbugget, ojusteradt och oprägladt mynt.

MYNTPRESS, m. 2. En lodrät skruf, som vid ett myntverk nedtrycker en i stål graverad stamp emot myntplattan och sålunda tillvägabringer präglingen. Kallas äfv. Prägelverk.

MYNTPROBERARE, m. 3. Tjensteman vid ett myntverk, som undersöker halten af allt till myntet inkommande guld och silfver, äfvensom till myntningssmältningarna, innan de utgutas, samt de färdiga mynten, innan de få utlemnas ifrån myntet.

MYNTPROBERING, f. 2. De färdigslagna myntens probering vid ett myntverk.

MYNTPRÄGEL, m. 2. pl. — *präglar*. Bilden och inskriften på ett mynt. [-pregel.]

MYNTREGAL, -- ål, m. 3. Den lagliga be-

stämningen af förhållandet emellan ett mynts inre värde och dess genom prägelns äsatta.

MYNTRÄTTIGHET, f. 3. Rättighet att slå mynt.

MYNTSAMLING, f. 2. Samling af alla slags äldre och nyare mynt.

MYNTSAX, f. 2. En stamp, som af maskineriet i ett myntverk tryckes emot ett efter myntets storlek afpassadt hål, öfver hvilket metallskenan ligger.

MYNTSKATT, m. 3. Se *Slagskatt*.

MYNTSTAD, m. 3. pl. — *städer*. Stad, som har rättighet att slå mynt.

MYNTSTYCKE, n. 4. Se *Mynt*, 1. o. *Myntplatt*.

MYNTSTÄLLE, n. 4. Se *Myntort*.

MYNTSTÄMPEL, m. 2. pl. — *stämplar*. Stämpel, hvarmed prägeln på mynt ästadkommes.

MYNTTECKEN, n. 3. Ett slags nödmynt, som präglades mot slutet af konung Carl XII:s regering.

MYNTVERK, n. 3. 1) Offentlig anstalt för mynts utprägling af dertill bestämd metall. — 2) Se *Myntväsende*.

MYNTVETENSKAP, f. sing. Vetenskap, som innefattar alla för myntväsendet erforderliga kunskaper.

MYNTVIGT, f. 3. Det slags vigt, som begagnas för vägning af mynt.

MYNTVÅG, f. 2. Våg, hvarpå mynt vägas.

MYNTVÄRDE, n. 4. Ett mynts värde, vare sig inre (verkligt), äsatt eller gångbart.

MYNTVÄSENDE ell. **MYNTVÄSEN**, n. sing. Allt hvad som angår de gångbara mynten och myntningen i ett land.

MYR, m. 2. ell. **MYRA**, f. 1. I. (af *Mor*) Mosse, som sjunkit genom vattnets aflopp och hvilar på gytta, vår och höst öfversvämmad, men om sommaren torr. *Myror bära både gräs och buskar*.

MYRA, f. 1. II. Allmänt bekant insektslägte af Steklarna. *Hvit M.*, se *Termit*. Se f. ö. *Eller-*, *Stack-*, *Flyg-*, *Häst-*, *Svartmyra*. (Fig. fam.) *Sätta en myror i hufvudet*, förorsaka en bekymmer. *Hafta myror i hufvudet*, mycket att fundera, grubbla på.

MYRBAD, n. 3. Ett slags bad, då en påse med myror kokas i badvattnet och kvarligger i detsamma under badningen.

MYRBJÖRK, f. 2. En art björk, i kärr och stora myror, en låg buske med små runda löf. *Betula nana*. Kallas äfv. *Fredagsbjörk*, *Fjällrapa*.

MYRBJÖRN, m. 2. Se *Myrskot*.

MYRBÄR, n. 3. Se *Tranbär*.

MYRDUN, n. 3. Se *Ängull*.

MYRGRAN, f. 2. En art lågväxt gran, som växer i kärr och myror.

MYRIAD, -- åd, m. 3. (från grek.) 1) Antal af 10,000. — 2) (fig.) Otalig mängd.

MYRJERN, n. sing. Se *Osmundsjern*.

MYRJORD, f. sing. Sådän jord, som finnes i myror (I), gyttejord.

MYRKOTT, m. 2. Ett af Trögdjuren, utan tänder och yttre öron, med lång, böjlig kropp, som kan sammanrullas likt igelkottens, och betäckt med stora spetsiga fjäll, liggande öfver hvarandra som fjällen på en tallkotte; gräfer med sina långa och krokiga klor i myrstackar, hvilkas invånare utgöra dess egentliga föda. *Manis*.

MYRKULLA, f. 1. Se *Ängull*.

MYRKUNG, m. 2. Se *Kungsspira*.

MYRLEJON, n. 3. Insekt af Sländorna, öfver